

Vinteren er ved at være over os

Hvis man skulle være i tvivl, kan man bare se ud af vinduet. Her i det nordsjællandske er det foreløbig ikke så slemt (dette skrives onsdag aften), men jeg kan godt se, hvordan det går for sig i andre dele af landet, og det synes ikke på nogen måde at være for små børn. Når man som jeg bor på en koteletgrund med omkring 35 meters ben, er man en anelse allergisk over for sne i større mængder, for sådan én skal skovles eller skrubes. Jeg husker stadig en dag for en halv snes år siden, hvor jeg meget gerne skulle til en vigtig generalforsamling om aftenen og derfor også brugte en hel formiddag på ved håndkraft at rydde et spor ned af benet. Kun for at opdage at selve adgangsvejen var lige så håbløst blokeret. Den var kommunalt rubriceret som en 'C-vej' – hvilket betyder, at den rydder vi, når og hvis vi engang får tid. Og forhåbentlig er sneen smeltet inden da (det sidste er min egen syrlige kommentar).

Ellers bøvler vi lidt med diverse akutte ting her på matriklen – dog ikke Covid-19 relateret – så ugens klumme er lidt med forhindringer. Men hvordan er det nu: 'Trods sne og slud skal posten ud', som det hed sig i min ungdoms Vinterbyøster-julekalender, for nu at blive ved referencerne til sæsonen – så her kører vi.

Der har været nogle ganske interessante tilfælde de seneste dage. Afgjort punktnedslag – og jeg har stadig to kæmpestore emner hængende til senere behandling, nemlig hands og film. De kommer – om det lige bliver i dette kalenderår, er en anden historie, men der er jo også en god lang januar, hvor der ikke spilles så meget (bortset fra på de britiske øer), så mon ikke det hele lykkes, selv om januar også traditionelt er det tidspunkt, hvor de fleste kurser løber ad stabelen.

Tirsdag løb Norge i en ret vild situation i kvindernes VM-kvalifikationskamp mod Armenien. Med stillingen 9-0 og med 20 minutter igen måtte dommeren afbryde kampen på grund af en ualmindelig tæt tåge. Diverse telegrambureauer beretter, at begge hold gerne ville spille videre, men det nytter jo ikke alverden, når dommeren ikke kan se, hvad der foregår på banen. Selv TV-kommentatorer bemærkede, at nu lå bolden godt nok i nettet, men det var umuligt at se, hvem der scorede.

Det giver mig lejlighed til at minde om klassikeren, nemlig at dommerens fornemste opgave er at få kampen afviklet, uanset forholdene. Men det forudsætter jo i sagens natu, at man også kan se, hvad der foregår. Som tommelfingerregel (og ikke nedfældet nogen steder) er det i det mindste en forudsætning, at man kan se sin linjedommer. Dommeren kan kun afbryde (eller nægte at påbegynde) en kamp, hvis forholdene er farlige, eller kampen ikke kan afvikles efter fodboldloven. Det sidste kunne for eksempel dække over en situation, hvor alle streger er vasket væk af regn – eller som her, hvor dommeren ikke har det fulde overblik på grund af tågen. Så trods en 9-0 føring må Norge på den igen og spille de sidste 20 minutter dagen efter.

Dette med at genoptage spillet dagen efter er helt standard internationalt – jeg har selv været på kanten af det et par gange, men det er dog hver gang lykkedes os at humpe os igennem. Det var også hele den problematik, der kom op i forbindelse med Christian Eriksens voldsomme ulykke i EM-kampen mellem Danmark og Finland. Her valgte man så en anden løsning, hvilket mange, herunder mig selv, langt fra syntes var optimalt, men selvfølgelig er det en anden historie, når vi taler slutrunder. Begynder man først at flytte rundt her, kan man alt efter temperament bruge billedet med dominobrikkerne, der vælter, eller korthuset, der falder. Kampe skal flyttes, fans skal genindkvarteres osv.

Ikke mindre vildt var det i Portugal i weekenden, hvor bundholdet Belenenses skulle møde topholdet Benfica. Belenenses var hårdt ramt af Covid-19, hvilket betød, at man kun kunne stille med ni spillere i startopstillingen – hvoraf de to var målmænd. Det er i sig selv en vild situation. Der er mange ting i det her – for det første er det jo en katastrofe, at man ikke har en eller anden form for undtagelses- eller force majeure-klausul, der betyder, at man ikke afvikler kampen. I andre tilfælde har man jo noget, der siger, at hvis et hold har afgivet x spillere til landshold, kan man få kampen udsat. Logisk burde det samme gælde ved epidemisk sygdom. Men sådan fungerer det åbenbart ikke lige på de breddegrader.

Hvorom alting er, er Belenenses selvfølgelig håbløst handicappet og bagud 0-7 ved pausen, i og med at de spiller ni mod elleve. Efter halvlegspausen kommer kun syv spillere tilsyneladende ud for at genoptage spillet – og efter få minutter bliver den ene af dem skadet, hvorefter vi er nede på seks. Og så begynder fodboldlovens alarmklokker at ringe, for et hold skal have mindst syv spillere på banen, for at en kamp kan fortsætte. Kampens dommer har derfor ikke noget andet valg end at afbryde kampen, og så er det efterfølgende forløb en disciplinær sag.

Det er den mest groteske anvendelse af reglen, som jeg nogensinde har mødt (og det siger en del). Typisk sker disse situationer, hvor et hold reduceres til under syv spillere, hvor der har været en stak udvisninger. Jeg har set det ved et par ungdoms VM-turneringer, hvor vidt forskellige spillestile mødes med et mere eller mindre katastrofalt resultat. Jeg tror, at det senest var Skotland og Honduras for efterhånden mange år siden – men da for pokker ikke i en turneringskamp på allerhøjeste niveau? På et eller andet niveau er dette simpelthen en skændsel for fodboldspillet – og for de stakkels mennesker, der har betalt for at komme ind.

Essensen er, at dommeren ikke har noget valg – er et hold under syv mand på banen, er det slut. I Danmark har man dog i breddefodbolden valgt, at vi spiller til sidste mand. Det vil sige, at et masseslagsmål mellem FCK og Brøndby (for nu bare at tage et par tilfældige hold), som reducerer det ene hold til under syv spillere, vil blive afbrudt – men en breddekamp langt ude på marken bliver gennemført til sidste blodstråbe, eller rettere indtil der ikke er flere spillere tilbage på det ene hold.

Fodboldloven er på mange måder forunderlig – og det er diverse turneringsreglementer også, som beskrevet i sidste uge omkring en FA Cup-kamp mellem Exeter og Bradford (i øvrigt spillet tirsdag med resultatet 2-1 til Exeter). Men det helt afgørende må være, om tingene giver mening. Det retter sig så primært mod dem, der skruer turneringsreglementerne sammen. Fodboldloven er, som den er. Den kommer fra IFAB i Schweiz, og den kan vi ikke bare lige lave om på.

Men vi skal altid have den sunde fornuft med. Og det synes jeg faktisk, at vi i Danmark generelt er rigtig gode til – selv om jeg da godt kan bide i bordpladen af og til (eller undres, som det vel skal hedde politisk korrekt), når vi kommer helt ud i krogene. Men det er jo på den anden side det, som holder os beskæftigede.

December er over os, vi er ude af den rædselsfulde og ikke specielt inspirerende november – så lad nu lysene og varmen sænke sig over os og lad os prøve at bevare det positive sind. Lad os glæde os over en fremragende halvsæson i Superligaen og tilsvarende i 1. division. Alle synes at kunne slå alle – det bliver et ekstremt spændende forår.